

اگر به حکمت مندرج در عید قربان توجه شود، خیلی از راهها برای ما باز میشود. در عید قربان یک قدردانی بزرگ الهی نهفته است از پیامبر برگزیده‌ی حضرت حق، حضرت ابراهیم (علیه السلام) که آن روز ایثار کرد. بالاتر از ایثار جان، در مواردی ایثار عزیزان است. او در راه پروردگار، به دست خود عزیزی را قربان میکرد؛ آن هم فرزند جوانی که خدای متعال بعد از عمری انتظار، در دوران پیری به او داده بود؛ که فرمود: «الحمد لله الذی وهب لی علی الکبر اسماعیل و اسحاق». خدای متعال این دو پسر را در دوران پیری، لابد بعد از یک عمر انتظار و اشتیاق، به این پدر داده بود؛ امید فرزند هم دیگر بعد از آن نداشت. سید شهیدان همه‌ی عالم، حضرت اباعبدالله الحسین (علیه الصلاة والسلام) - که خود مظهر ایثار و مظهر شهادت است - در دعای شریف عرفه از این حادثه یاد میکند؛ «و ممسک یدی ابراهیم عن ذبح ابنه بعد کبر سته و فناء عمره»؛ این در دعای مبارک امام حسین در عرفه است.

۱۳۸۹/۲۶ آبان